

Въ сѣще-то врѣме Реформати-тѣ въ *Пфалцъ*, кои-то бѣхъ подпадижи подѣ Рымскы-тѣ князове, имахъ да търпятъ едно тяжко притѣненіе. Въ Полшѣ кръвопролитіе-то въ 1724 год. въ *Торнъ*, яви колко силна още бѣше вражда-та на Іезуиты-тѣ противъ Протестанты-тѣ. Една голѣма скърбъ налетѣ върхъ Протестанты-тѣ въ *Залибургъ* въ 1732, кои-то скрыгомъ прочитахъ списанія-та на Лютера.

Кой-то не ся покори, него туряхъ въ верыгы и провождахъ го въ столныя градъ. Щомъ такыва злощастници приближавахъ града, удряхъ звънци-тѣ, за убяждане на жители-тѣ че новы страшила приближавать. Вънъ отъ градагы обличахъ въ сини мантіи, и привързвахъ имъ очитѣ, и тѣйгы въвеждахъ въ града, при кое-то народъ-тѣгы придружаваше и обсипваше съ найгнусны и страшны кълненія. Тукъ тѣ ся хвърляхъ въ едно подземіе гдѣ-то ако и Архіепископътъ не погуби никого, мнозина умирахъ отъ гладъ, студъ и скърбъ. Онези на кои-то ся направи облѣгченіе бяхъгы съ прѣчки игы испяждахъ вънъ отъ странъ-тѣ. Найсетиѣ останжли-тѣ, по вече отъ 30,000 чрѣзъ посрѣдничество-то на Германскы-тѣ народны съборы, пріехъ дозволеніе, съ изоставаніе-то на цѣлый-тѣ имотъ — и откраднжли-тѣ имъ дѣца да оставять отечество-то си и да търсятъ ново отечество въ Пруссіѣ, Сѣвернѣ Америкѣ и по другы държавы.

При всичко това вліяніе-то на Реформаціѣ-